

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2897/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Милош Васић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд – Филијала Прокупље, ради уплате доприноса за ПИО, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 400/19 од 24.04.2019. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 400/19 од 24.04.2019. године, у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 400/19 од 24.04.2019. године у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1974/18 од 29.11.2018. године и у том делу предмет се враћа Основном суду у Прокупљу на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1974/18 од 29.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за ПИО надлежном фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате, на основице и на појединачне новчане месечне износе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда, а ставом трећим изреке је одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Виши суд у Прокупљу је пресудом Гж 400/19 од 24.04.2019. године одбио као неосноване жалбе парничних странака и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у погледу одлуке о трошковима поступка, тужилац је

благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је у целости усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да у његову корист уплати тражене доприносе. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка је донео руководећи се начелом економичности поступка уз образложење да је тужилац у парничном поступку у којем је потраживао разлику новчане накнаде по основу незапослености, који је претходно водио, могао истовремено потраживати и уплату доприноса на исте.

Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима поступка прихватајући као правилне разлоге првостепеног суда.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права и то одребе члана 153. став 1. ЗПП.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упустио у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, погрешно су нижестепени судови одлучили да свака странка сноси своје трошкове поступка. Наиме, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је тужилац у целости успео у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису потпуно утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет у том делу вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити битне чињенице у складу са изложеним примедбама, након чега ће правилном применом материјалног права одлучити о захтеву тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге.

Овај суд није одлучио о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији у смислу члана 165. став 3. ЗПП.

Сагласно изложеном, на основу члана 416. Став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић